

případné, neboť nutno rozeznávat mezi vinou trestně stíhatelnou a mezi obligací civilní. Bylo tedy odvolání zamítnouti a uznati mimo toho, že žalovaní jsou povinni zástupci žalující paní zaplatiti přisouzené útraty bezvýsledného řízení odvolacího.

V důsledku toho vrátí se věc nyní k soudu I. instance, jenž bera za neměnitelný základ oboustranné zavinění rozhodne nyní již jen o výši za žalovaného obnosu, jímž budou žalovaní povinni pozůstalému manželé usmrcené žalobkyně.

Žalobkyni v obou instancích s plným úspěchem zastupoval dr. Mellan. Odvolacímu senátu předsedal dv. rada dr. Pohnert.

Ještě k pytláckému procesu v lese „Na Babě“.

(Zemský trestní soud v Praze.)

V posledním čísle minulého ročníku přinesli jsme stručnou zprávu, že žádost tajemného muže s kamašemi, Václava Urbana, za obnovu jeho procesu byla zamítnuta. Jsou zajímavé důvody tohoto zamítavého soudního usnesení.

Odsouzený Václav Urban navrhl svým obhájcem vrch. radou Rud. Wintrem obnovu procesu a opíral tento návrh tím, že v době kritické, kdy se vražda stala, totiž dne 5. května 1918, zdržoval se ve Vídni v činné vojenské službě a že tudíž nemohl se účastniti vraždy, pro jejíž účastenství byl odsouzen. O tom dovolával se svědků Josefa Krejčího ve Vídni, Václava Elšíčka, truhláře odněkud z Moravy, a zednického políra Tábořského někde od Ho-

loubkova. Dále tvrdil odsouzený, že počátkem května 1918 byl komandován na práci k tesařské firmě Krejčí ve Vídni, pak že byl předán pracovnímu oddělení ve Felixdorfu u Vídně a po několika dnech čtvrté setnině na Grossmitel, odkud asi v polovině května že byl předán do nemocnice v Blumenau. O těchto tvrzeních vede opět řadu svědků a nabízí také výslech znalce z oboru lékařství docenta Dra Hájka o tom, že následkem poranění na levé ruce, které utrpěl asi před 30 lety, je nezpůsobilým k udržení a ovládnutí pušky. Dále dovolával se svědka Aloise Urbana o tom, že záhadným mužem ve žlutých kamaších jest rolník František Skřivánek z Hradních Střímelic, který prý chodí stále jako vyděšen, chová se nejistě a podporuje manželku k doživotnímu žaláři odsouzeného Frant. Zidky, a konečně žádal, aby vyslechnut byl učitel Jindřich Snížek, který prý ví, že se Urban zavraždění Houzvičkova nesúčastnil, nýbrž že prý to byl Frant. Skřivánek; Snížek prý to vypravoval jakémusi Emilu Fálpytlovi, jehož výslech rovněž navrhne.

Soud zařídil vyslechnutí všech těchto svědků a výsledek byl tento:

Vilém Kubernát Urbana vůbec nezná, na jaře v r. 1918 a nikdy jindy na vojně s ním nesloužil a vylučuje, že by se byl s Urbanem ve Vídni někdy stýkal.

Antonín Brabec sloužil s Václavem Urbanem asi tři měsíce, ale bylo to v roce 1916. Od té doby jej vůbec neviděl a tedy ani v květnu v roce 1918 ve Vídni.

Josef Pála seznámil se s Urbanem v Solnohradě ve vojenské nemocnici v srpnu 1916, a sešel se s ním na dovolené v roce 1917. Pála ve Vídni nikdy nebyl a nemohl proto Urbana tam vidět, jak Urban tvrdí.

FEUILLETON.

Útržek papíru zrádcem.

(Ze starého soudního procesu.)

I.

V zadní světničce hostince „U meče“ v městě G. z večera měsíce prosince r. 1859 sedělo pohromadě několik studentů. Hovořili o zřízeném jimi nedávno ochotnickém divadle a zvláště o malé pěkné veselohře, již Maxmilian R. jako nejnovější plod básnického ducha svého právě jim byl přečetl. Mladí přátelé uznali jednomyslně, že tato veselohra se hodí pro malé jich divadélko a naléhali na spisovatele, aby ji dovolil co nejdříve provozovati a později do tisku dal. Skromný spisovatel však jim to prozatím odepřel. Pravil, že na kuse tom musí všelicos opravit, což však učiní teprve později. Bude-li se jim tento kus i potom líbiti, vyhoví prý rád jich přání a sám se přičiní, aby byl v scénu uveden. Přátelé se upokojili a znovu přecházel rukopis básníkovy plodu z ruky do ruky, při čemž každý chválil krásné písmo. Zejména byl to mladý Edvard S., jenž se nemohl ani odloučiti od velmi vkusně psaného titulního listu.

„Zítřka tedy,“ pravil pak, podáváje příteli zpět rukopis, „odebereš se, Maxmiliáne, na prázdniny? Nechtěl bys snad několik dní vyčkat, ač nastane mírnější počasí?“

„To je již nemožno,“ pravil Max. „Psal jsem domů, že odcestuji a v určitý den budou mne očekávat.“

„Pocestuješ poštou?“

„Nikoliv, zvolil jsem si zajímavější způsob cestování. Pocestuji po ledě na bruslích.“

„Jakže? Na bruslích!“ zvolali překvapení přátelé. „Toť zvláštní a důvtipné cestování! Dá-li se jen provést!“

„Proč by nedalo?“ odvětil Max. „Řeka je zamrzlá až se srdce směje a statek mého otce je nedaleko řeky. Toť bude pravá rozkoš!“

„Upust od toho, milý Maxe!“ napomínali ho někteří. „led je klamný — nemá trámů, jak praví židé — tvůj domov jest vzdálen asi osm hodin, a kdybys tuto cestu i za čtyry hodiny urazil, bylo by to příliš a unavilo by tě. Najmi si raději zvláštní povoz, tvůj otec rád ho zaplatí a matka ze samé radosti udělí vozkovi ještě zpropitné, že vidí u sebe syna.“

„Buď jak buď,“ smál se Max, „zůstane při tom, že pojedou po bruslích. Pro mne to není žádné mamahání; víte dobře, že jsem jeden z nejohratnějších bruslařů. Tedy pošta po bruslích! Připijte mi na brzké shledání!“

Edvard starostlivě potřásl hlavou.

„Mně však dovolíš,“ pravil k Maxovi, „abych tě směl provázeti až ke mlýnům?“

„Proč bych nedovolil?“ odpověděl Max. „Těší mne to, že mne chceš provázeti; zároveň to bude pro tebe cvik, jehož tobě je dosud

Vojtěch Hruška, o němž Urban rovněž tvrdí, že byli spolu v r. 1918 na jaře ve Vídni, prohlásil, že s Urbanem na vojně nikdy nesloužil a ve Vídni že s ním nikdy nebyl.

Frant. Kožíšek měl dle tvrzení Urbanova rovněž potvrditi, že byli spolu na vojně ve Vídni v květnu 1918. Kožíšek však dosvědčil, že Urbana nezná a že sám za války nikdy ve Vídni nebyl. Naopak sloužil od 1. září 1915 až do převratu v Novém Strašeci jako výpomocný strážník.

Zednický polír Tábořský ani svědek Elšicek nemohli býti vypátráni.

Alois Urban z Hradních Střimelic neví, nosil-li Frant. Skřivánek žluté kamaše. Že by Skřivánek Zídkovu manželku nějak podporoval, nikdy neslyšel. Také ne, že by byl Skřivánek býval podezříván z účasti na vraždě Houzvičkově.

Márie Zídková popřela, že by jí byl Skřivánek někdy podporoval. Naopak jí vyhrožuje Skřivánek žalobou za dlužné potahy, konané jejímu muži a jí. Že by byl Skřivánek někdy býval podezříván z vraždy na Houzvičkově, nikdy neslyšela.

I Frant. Skřivánek rozhodně popřel, že by byl Marii Zídkovou nějak podporoval. V roce 1913 odešel na vojnu, z níž se vrátil až v červenci 1918.

Od výslechu Jindř. Snížka bylo upuštěno, poněvadž ten po celé trestní řízení vždy trval na tom, že Václava Urbana nezná. Rovněž docent Dr. Hájek nebyl vyslechnut, poněvadž už jednou posudek o Urbanovi podával a o následcích nějakého zranění Urbanova ani slovem se nezmínil.

Josef Krejčí konstatoval pak z obchodních zápisů, že Václav Urban byl jeho firmě ve Víd-

zapotřebí. Zítra odpoledne určitě o jedné hodině odjedu. Těšilo by mne, kdybyste všichni se dostavili ke kanálu, odkud vyjedu.“

Přátelé mu to slíbili a s veselou myslí se rozešli.

Max dostal slovu. Příštího dne odpoledne, hned po obědě, nastoupil podivnou svou cestu. Počasí bylo dosti příznivé. Po nebi blouhly potrhané mraky, jimiž prodíralo se chvilami slunce. Byl tuhý mráz, že sněh skřipal pod nohama každým krokem. Staří i mladí použili krásného počasí, aby se pobavili na ledě. Max byl velmi potěšen vhodným počasím a s veselou myslí vkročil na kanál, aby si připjal brusle. Na ledě se lidé jen jen hemžili; i přátelé Maxovi podle ujednání se dostavili všichni.

„Tedy skutečně máš v úmyslu cestovati po řece na bruslích?“ tázal se Edvard starostlivě.

„Ovšem, můj úmysl jest pevný,“ odvětil Max. „Právě chci odcestovati, jak vidíš. Zavadla poslal jsem již napřed. Dorazím domů ještě v pravý čas. Chceš mne provázeti až k mlýnům?“

„Ano, s radostí!“

„Dobře, tedy rychle vpřed!“

Rozloučivše se srdečně s ostatními, v nejbližším okamžiku letěli jako střely po kluzkém povrchu kanálu a brzy zmizeli s očí přátelům.

ni přidělen od srpna do prosince 1917, že však u něho v květnu 1918 zaměstnán vůbec nebyl.

Naopak bylo zjištěno, že Václav Urban přihlášen byl u četnické stanice v Mnichovicích dne 22. dubna 1918 na 28denní dovolenou a že byl dne 25. května 1918 příslušným velitelstvím vydán telegrafický rozkaz na jeho předvedení k pluku, poněvadž po skončené dovolené patrně nenarukoval.

Z těch všech důvodů neshledal zemský trestní soud v Praze zákonných příčin k povolání obnovy procesu.

Jest nutno uznale konstatovati úzkostlivou svědomitost, s jakou bylo se strany soudu postupováno, aby člověk snad nevinný netrpěl za viny nespáchané. Výsledek ovšem potvrzuje, že se porota nemýlila, když přes houževnaté popírání Urbanovo dospěla k přesvědčení, že Urban účastnil se smrtelné štvance na ubohého hajného Houzvičku...

★

Možná, že nové doklady přinese líčení s bratrem odsouzeného Václava Urbana, Františkem Urbanem, tesařem v Mnichovicích, který zasedne v sobotu 16. t. m. před senát vrch. rady Pudila, aby se zodpovídal ze žaloby pro zločin podvodu, který měl spáchatí ucházením se o křivou přísahu ve věci svého bratra. Referát o líčení přineseme příště. —ff—

Malinká benzinová aféra.

Obchodníci Procházka a Kopecký v Praze objednali od firmy Josef Tychtl a spol. v Praze dva sudy benzínu v ceně přes 1000 Kč. Poněvadž nezaplatili benzínu předem, vyhradila si opatrná prodávající firma vlastnické prá-

II.

Téhož dne, asi hodinu před polednem, jakýsi poutník, filec nesa na zádech, ubíral se samotou po zasměženém poli, směrem k blízké vesnici. Byl to podomní obchodník, jenž ve vsi zamýšlel poobědvati a odpočinouti si. Muž ten patrně měl naspěch. Brzy došel do jediné hospody ve vsi a hověl si v dobře vytopené světnici. Hostí tam nebylo. Hospodský i jeho žena sem a tam přecházeli; tato častěji meškala v kuchyni, aby pro příchozího připravila pokrm; brzy bylo jídlo připraveno a ještě rychleji hladovým poutníkem sněděno.

Po jídle chtěl pceestný dále. Ale jediný pohled zatemněným oknem poučil ho, že nebylo by radno, odvážití se ven. Venku nastala hustá chumelenice. Povzdechнув, oddal se neznámý muž osudu a umyslil si, že se podívá se svým zbožím ve vsi po domech.

„Bude lépe,“ pravil sám k sobě, „abych zde zůstal, neboť do večera nedojdu do nejbližší dědiny a nečas tak brzy neustane.“

„Mate pravdu,“ podotknul lhostejně hospodský, „to není počasí k cestování.“

„Inu, přestál jsem již mnohou nepřijemnost na svých cestách,“ rozhovořil se obchodník. „Mešká-li kdo, jako já, celý rok na cestách, zakusí mnohých nepřijemností. Člověk nesmí být příliš choulostivý, chce-li se poctivě světem protlouci. Můj malý obchod s krajkami a plátnem neposkytuje mi sice mnoho zisku,